

Barns Brev

«Hæder de smaa Børn komme til mig!» Marc. 10 13-16

No. 2.

Februar 1876

2. Marg.

Peters Vndlingslam

Sommerfolen skinnede klart paa Jakob L.s Hjem, en vakker liden Hytte imellem Schweizerbjergene. Man kunde blot af en brat Sti naa derop fra Dalen, og en høi Fjeldtop havde sig bagved den — en Fjeldtop saa høi, at Sneen, der laa paa den, aldrig smelte, end ikke i de varmeste Sommerdage. Seet i Afstand saa Hytten ud som et Duffehus med dens Udskjæringer og langt udstaaende Tag, paa hvis Top der laa Stene, for at det ikke skulde blæse bort under de heftige Storme. Solens Straaler faldt paa de smaa Ruder i Vinduerne; men, skjønt alt saa saa lyst og straalende ud udenfor Hytten, mødte Diet kun Sorg inde i den. Det lille Dagligværelse var pakkfuldt af schweizerse Fjeldbønder, Mænd og Kvinder, som netop vare komne tilbage efterat have ledsaget Jakobs Hustru til Graven. Hendes Levninger vare om Morgenens førte ned til Kirkegaarden i Dalen, og Ligfølget havde nu fulgt

Enkemanden tilbage til hans Hjem for at trakteres. Alle Gæsterne saa alvorlige og sorgmodige ud og talte hvissende med hverandre; thi Jakob selv stod i Døren, taus og taareløs, uden at ytre en Klage, men undrende sig over, at Solen kunde skinne, og følende i sit Indre, at med den dyrebare Hustru, som han havde mistet, var al Glæde, al Lykke vejet fra hans Liv.

I den mørkeste Krog af Værelset sad Peter, hans lille Son, paa Gulvet, skulende Ansigtet i sine Hænder, for at Ingen skulde se de Taarer, der strømmede ned over hans Kinder. Hans Hjerte var næsten færdigt at bryde; thi han sølte saa bittert Savnet af den dyrebare Moder, hvis Stemme han nu ikke oftere skulde høre paa Jorden. Der var Ingen, som forsøgte paa at trøste ham, ikke engang gamle Bice, hans Grandtante, som sad tæved Gutten uden at tale et eneste Ord til ham. Den stakkels Peter

havde kun een Trøst i sin Sorg, og det var følgende Ord, som han stadig gjentog i Tanken: "Moder er hos Gud, og Gud er Kjærlighed." Disse Ord gjentog den moderløse Gut atter og atter for sig selv, medens han forholdt sig saa stille, at hans Nærværelse i den mørke Krog næsten blev glemt af Gæsterne — ja endog af den gamle Kvinde, imod hvis Stol han lænede sig.

Den eneste Person i Stuen, som smilende, var den, der maasse havde lidt det tungeste Tab. Lille Marie, et triveligt, livligt Barn, nogle saa Maanedes gammel, laa leende i sin Kurvebugge; hun vidste og skønnede ikke, at Døden havde berøvet hende hendes Moder. En ung Pige ved Navn Lulise, der sad ved Siden af den gamle Vice, blev opmærksom paa Barnets Glædesytringer, medens det laa og saa op paa de skinnende Binduer.

"Stakkels Barn, hvad skal der nu blive af hende?" sagde Lulise til den alvorlige og strengt udseende Grandtante. "Faderen er ude paa Fjeldene den hele Dag, og var dette end ikke Tilfældet, saa kunde han neppe passe og pleie et saa lidet Barn."

"Jeg skal passe hende", sagde gamle Vice kort, idet hun med sine kolde alvorlige Dine saa ned paa det smilende Barn i Buggen.

"Det vil blive en stor Byrde for Dem i Deres Alder", bemærkede Lulise, som ikke kunde andet end føle Medlidenskab med det stakkels lille Bæsen, som Grandtanten skulde drage Omsoarg for.

"En Byrde, ja, det er vist", svarede Vice brantent; "men der er ingen Anden, som kan tage det. Jeg har nu været her en hel Uge for at se til den Lille; men nu kan jeg ikke længer blive hjemmefra, derfor vil jeg tage Barnet med mig. Det er næsten Synd, at det blev tilbage, da Moderen døde", mumlede den Gamle.

Ordene sagdes saa sagte og vare

neppe bestemte for at høres af andre Dren; men de faldt paa den lille Peters som Draaber af smeltet Bly: Brede, Sorg, Medlidenskab og Kjærlighed kæmpede i Forening i Guttens Hjerte. Hans lille Søster, Moderens Dindling, skulde passes og pleies af den strenge, usøfomme Kvinde, som bekymrede sig saa lidet om hende, at hun mente, det havde været vel saa godt, om Barnet var død med Moderen og var kommen i samme Grav som hun. Peter dristede sig ikke til at ytre et eneste Ord til gamle Vice; men han sprang op fra sin Plads paa Gulvet, og, idet han stille gled imellem den forsamlede Mængde, naaede han hen til Døren, hvor Jakob endnu stod, greb hans Haand, og trak ham udenfor Hysten et Stykke bort, saa ingen af Gæsterne kunde høre dem.

"Hvad vil du, min stakkels Gut?" spurgte Jakob.

"O Fader, hvorfor skal lille Søster sendes bort? — vi ville savne hende saa svært — hun er jo nu al vor Glæde!" udbrod Peter, neppe istand til a tale for Bevægelse.

"Men hvad skal jeg gjøre? Jeg vilde ønske, at vi kunde beholde hende", svarede Jakob sukende; "men jeg kan ikke paa tage mig at pleie og passe et lidet Barn, om jeg end ikke var nødt til saa ofte at være borte for som Fører at ledsage Rejsende op paa Fjeldene."

"Jeg skal passe Barnet!" raabte Peter ivrig; "jeg har seet saa noie efter, hvorledes Tante Vice bar sig ad, naar hun vadstede og klædte den Lille og lod hende drikke af en Flaske. Jeg skal passe hende baade Nat og Dag; hun skal aldrig mangle Noget, som jeg kan skaffe hende. O Fader, send ikke vor lille søde Marie bort!"

Jakob saa forvirret og tvivlraadig ud; han kunde ikke uden dyb Smerte stilles fra sin eneste Datter, og heller ikke var han fornøiet med, at hans gamle,

strenge Tante skulde passe hende; men alligevel syntes han dog, Peter var altfor ung til at drage Omsorg for et lidet Barn.

"Nei, det kan ikke gaa an", svarede han derfor bedrovet. "Tante Vice er just ikke ganske saaledes, som jeg kunde ønske, hun skulde være; men saa har hun Erfaring —"

"Men jeg holder af Marie," udbrod den unge Broder. "O Fader, jeg maa fortælle dig, hvad jeg for et Dieblif siden horte Tante Vice sige," og Peter gjentog hendes Ord.

Enkemandens Ansigt blussede af Harm, medens han lyttede til, hvad Gutten berettede, og hans Stemme lød hæs, da han sagde: "Peter, du har sagt mere end nok; jeg vil aldrig, aldrig stille mig ved min lille Pige, saalange jeg har et Hjem at give hende. Du er ung, min Gut; men du har idetmindste et kjærligt Hjerte, og til dig vil jeg betro Omsorgen for min dyrebare, moderløse Marie."

"Herren vil hjælpe mig, saa jeg kan vaage over hende; Herren elsker smaa Born", hviskede Peter, idet han trykkede Faderens Haand. Den varm hjertede unge Gut lovede sig selv, at hans Fader aldrig skulde faa Grund til at angre den Tillid, han viste ham ved at betro den lille Søster til hans Baretøgt.

Gjæsterne udtrykte en hoi Grad af Forbauselse, da Jakob atter var traadt ind i Hytten og havde gjort dem bekendt med sin Hensigt at beholde lille Marie hjemme.

"Det er dog det Galeste, jeg nogensinde har hørt!" udraabte gamle Vice med et endnu mere bistert Udseende end sædvanligt; "at betro Marie til Peters Baretøgt, jeg vilde ikke betro en Kat til en Gut ikke større end han, endnu mindre et Barn. En Ting er vis, og det er, at den stakkels Lille snart ikke mere vil trænge til Nogens Omsorg. Hvad mig angaar, saa er jeg glad over at blive fri for den

Byrde; thi det var ene og alene Medlidenhed med min Broderføn, der bevægede mig til at paatage mig et saadant Ansvar. Jeg vil imidlertid lade ham vide, at Barnet da neppe vil overleve en Uge."

Uagtet denne Forudsigelse blev Jakob dog fast ved sin Beslutning til stor Trost for Peter. Det var alligevel en stor Lettelse for Gutten, da alle Gjæsterne vare tagne bort, nogle følgende en Sti, der gik op ad Fjeldet, andre den, der i Bugtninger førte ned i Dalen. Da gamle Vice var vel ude af Syne, løb Peter hen til sin lille Søster, løstede hende op af Buggen og trykkede hende til sit Bryst. "Min egen lille Marie, mit Yndlingslam!" udbrod han, "nu er du ganske min!"

Meget samvittighedsfuldt udførte Peter den Gjerning, han havde overtaget, kjærligt passede og plejede han den moderløse Lille, og timevis kunde han tilsyneladende uden at trættes lege og danser med Marie paa sine Arme, synge for hende, give hende Kjælenavne og trykke sømme Kys paa de smaa bløde Læber. Om Natten vækkede Barnets svageste Skrig ham strax og bragte ham øieblikkelig hen til Buggen; han bekymrede sig hverken om Mad eller om Hvile, hvis Marje trængte til ham. Naar han drev Faderens Gjedder til Græsengangene oppe i Fjeldet, bandt han den lille Kurbevugge fast paa sin Ryg med stærke Reb, og i den bar han Barnet, som smilede, naar den kjærlige Broder vendte Hovedet om for at tale og spøge med sit lille Yndlingslam. Det var et besværligt Arbejde for Gutten at stige op af de bratte Stier med en saa tung Byrde paa Ryggen; men Kjærlighed gjorde Byrden lettere, og, skjønt hans unge Lemmer ofte smertede, Sveddraaber perlede paa hans Pande, og han neppe kunde puste, ønskede han dog aldrig et eneste Dieblif, at den Lille var hos Tante Vice.

Jakob var ofte flere Dage itræk borte

fra sit Hjem; men Peter fandt aldrig Tiden lang, medens han havde Marie at passe. Han kunde sidde ved Buggen og se til hende, naar hun sov, og, naar Skumringen gik over til Nat, og Stjernerne kom frem paa Himmelen, knælede han ned ved Buggen og bad om, at Herren vilde se ned til ham og hans lille Søster, vaage over dem og velsigne dem, lede dem frem paa den rette Vej, saa de maatte blive hans Børn og for Frelserens Skyld engang samles i Himmelen med den kjære forudgangne Moder.

Vinteren kom, og det var en bidende Kulde i de visde Bjergegne i Schweiz. Undertiden var der et saadant Snefald, at Jakob maatte arbejde timevis for at faa Sneen bortstøffet fra Hyttens Dør, som var rent tilspærret, og i de stille

Frostnætter kunde man høre den tordnende Lyd af Laviner — store Snemasser, som kom styrrende ned af Fjeldet, gjorde Veiene farlige at passere, ja, gjorde dem undertiden ganske ufremkommelige.

Saa haardt Veiret end var, led Marie dog Intet derved; thi hun havde den varmeste Plads ved Skorstenen og de blødeste Puder i sin Bugge, ja Peter tog endog undertiden sin egen Kuffe og svøbte omkring Barnet, medens han selv rystede af Kulde. Tante Vice sagde ofte til sin Mand, at den første skarpe Frost vilde sikkert dræbe den Lille; men den ene Vintermaaned forløb efter den anden, og Peters lille Yndling trivedes og voksede fremdeles og var munter og smilende.

(Forts.)

Brylluppet i Bana.

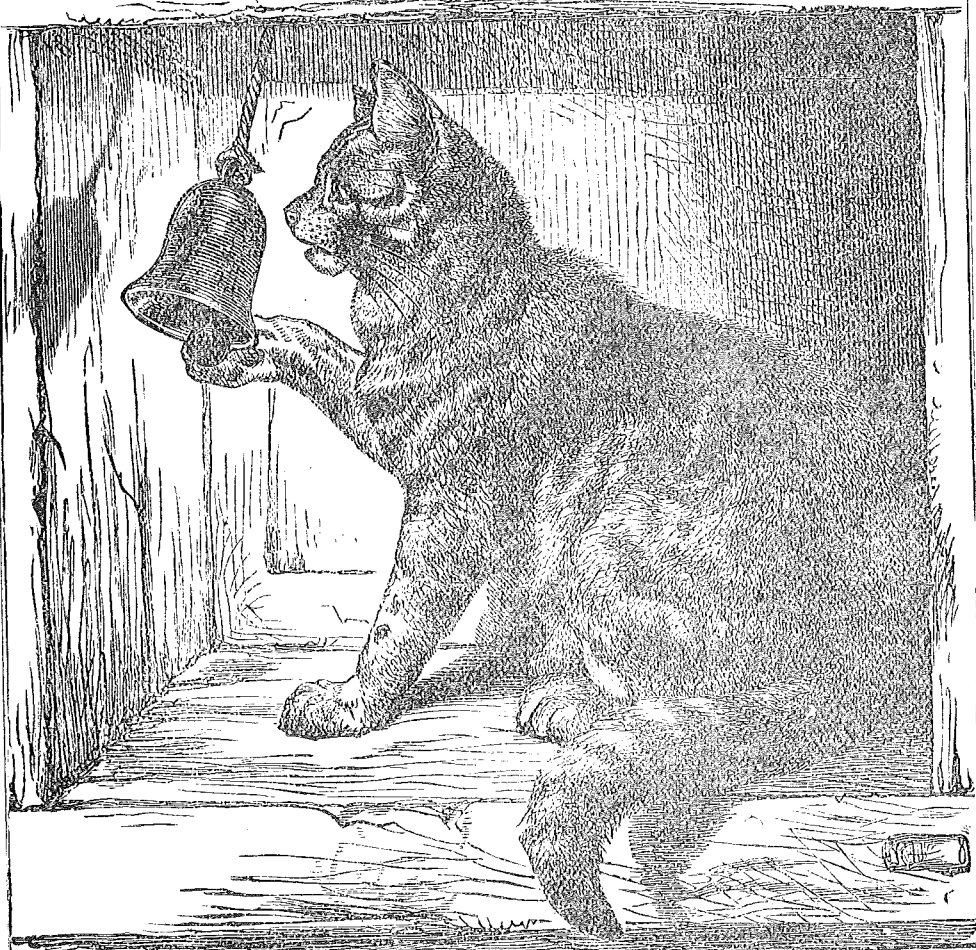
I Hus og Hjem, hvor Mand og Viv
Bo sammen et gudfyldt Liv
Med Børn i Tugt og Ære,
Der leves mangen lykkelig Dag,
Der vil hos dem med Velbehag
Den Herre Kristus være.

Har du ham givet Sjæl og Sind,
Dg er han kjærlig buden ind
Dg sat i høiest Sæde,
Da bliver Levestunden god,
Da raader han paa Vaande Bod
Dg vender Sorg til Glæde.

Dg sidder du i mørke Hus
Med tomme Fad og tørre Krus
Dg dine Smaa paa Skjodet,
Dg ser med Graad den sidste Rest, —
Naar Nød er størst, er Hjælpen næst,
Hvor han velsigner Brødet.

Bor Vøn idag til ham vi bær:
O Herre Jesu, kom og vær
Hos Ægtemand og Kvinde!
Hjælp deres Smaa i Verden frem,
Sign deres Bord og Hus og Hjem
Dg lys din Fred derinde!

Pussy er nysgjerrig.

Vor Kat, Pussy, vil nok ringe ind det nye Aar. Den har sprunget over nogle Gierder og Mure, og er saa steget ind gennem Vinduet i et gammelt Hus. Den har maaske tænkt, at paa det nye Aar burde den dog have en fed Mus til Frokost. Eller den har erindret, at man om Vinteren, naar det er koldt, pleier at ophænge ferstt Kjød, Fless og andre gode Sager i et saadant koldt Rum. Den er en streng Polititibetsent mod Musene, naar de ville spise Saadant. Men selv at gjøre det, som den straffer Musene for, er

den ikke bange for. Og desværre, Pussy er ikke den Eneste, der handler saaledes.

Men Pussy finder ingen ferste Sager der, hvor den nu er kommen ind, og Musene have nok ogsaa været saa høflige, at de have gaaet sin Vej og givet Plads, da Pussy kom. Men Det har den dog fundet, som er nyt for den. Hvad er det, som hænger i Snoren ned fra Taget? Pussy maa se derpaa med Labben, og nu bevæger den sælsomme Ting sig frem og tilbage, og pludselig gjør den Larm og ringer hoit. Da bliver Pussy bange.

Folkene i Huset tro, at der er Nogen udenfor, som har trukket i Klokkestrengen. Men der er Ingen. Saa kommer Tjeneskepigen og aabner Døren til vort Rum og vil se, hvem det er, som gjør saadan Larm med Klokken deroppe. Men da er Rusky med et stort Spring allerede ude af Vinduet og Ingen at se.

"Bibelen først".

En Morgen henved 40 Aar siden sad en agtet og allerede dengang vel kjendt Forretningsmand i sit Hjem i Philadelphia. Tæt ved ham var hans eneste Barn, en liden vakker Dreng, der legede paa Gulvet. Frokosten blev netop til-lavet, og medens Manden ventede paa den, tog han op Dagens Avis for at læse i den. Det kjære Barn reiste sig op fra Gulvet, klattede op paa Faderens Knæ, lagde sin Haand paa Avisen, saa kjærlighedsfuldt op til sin Fader og sagde:

"Nei, nei, Papa, Bibelen først, Bibelen først, Papa!"

Ikke længe derefter blev den lille Dreng syg og døde. Da Faderen stod ved Ligkisten, hvori hans lille Yndling laa død, og da han lagde ham ned i den kolde Grav, syntes han at høre sit elskede Barns søde Stemme udtale de milde, venlige Ord: "Nei, nei, Papa, Bibelen først, Bibelen først, Papa!"

Faderen glemte aldrig disse Ord. De lod altid i hans Øren. Han gjorde dem til sin Livsregel. Bibelen gav han altid siden Rum først, først i sit Hjerte, først i sine Forretninger, først i Alting. Gud velsignede ham meget endog saa i timelige Ting, og han blev meget rig. Men i Anvendelsen af sin Tid, af sin Indflydelse, af sine Penge, i Alt satte han "Bibelen først." Han gjorde meget godt baade i det Andelige og i det Timelige. Og Alt skrev det sig fra hans elskede

Barn, hvis Ord havde bevæget ham til at sætte "Bibelen først."

Manden, som her omtales, var den nylig afdøde, til sin Herres Hvile indgangne Mathew W. Baldwin, den ikke blot i hele Amerika, men ligesaa vel i hele Verden be kendte Lokomotivfabrikant, som eiede de overordentligt store Lokomotivværksteder i Philadelphia, der sysselsatte Tusinder af Arbeidere.

Kjære Læser, ung og gammel, sætte I Bibelen, Herrens Ord, først? Læse I den, følge I den fremfor alt Andet?

"Dit Ord er en Lygte for min Fod og et Lys paa min Sti." Ps. 119, 105.

(Af Barnvånnen.)

Den lille Prædikant.

En liden Pige, henved 6 Aar gammel, var engang i Besøg hos sin gamle, sygelige Bedstefader. En Aftenstund, da de sad alene, havde de følgende Samtale:

"Du er vist meget syg, Bedstefader?"

"Ja, mit elskede Barn, jeg er meget syg og har ofte saa store Smertes."

"Hvor haaber du at komme hen, naar du dør?"

"Til Himlen", svarede hun fort.

"Jeg haaber ogsaa, at du skal komme did, men da maa du slutte med at bande og sværge, ellers kommer du til et forfærdeligt Sted, hvor du bliver pinet til evig Tid, med alle de onde Aander. Men kommer du til Himmelen, skal du blive evig lykkelig med Gud og Jesus. Men du maa bede og atter bede, og naar du er vaagen om Natten, maa du ogsaa bede. Bedstefader, beder du nogensinde?"

Dette sidste Spørgsmaal af det lille enfoldige Barn, bevægede den gamle Mand, saa han brast i Graad. Han havde aldrig kunnet faa et alvorligere, mere træffende Spørgsmaal, og den, der fortæller dette, lægger til, at Barnets

Ord gjorde et varigt Indtryk paa ham.

Da han ikke længe derefter blev fengeliggende, besøgte jeg ham, og hvor glad blev jeg ikke, da jeg fandt ham, som en angergiven og bødferdig Sjæl. "Hvilken stor Synder er jeg ikke! Hvor længe har jeg ikke foragtet Guds Naade!" Saa lod hans Klager. "Af," sagde han, "med Verden har jeg Intet mere at gjøre; den korte Tid, jeg maasse endnu har igjen, behøver jeg at anvende til at sørge over mine Synder og søge Frelse hos den høilovede Frelser."

Han døde i Fred, og hvem ved, om det ikke paa den store Dag skal blive aabenbart, at dette var en Brand, rykket ud af Ilden, og det just ved et lidet Barn. "Af de Umyndiges og Diendes Mund skal du berede Lov." (Math. 21, 16).

Bibelen.

En Kone i Italien, som levede af at sælge Frugt, havde faaet en Bibel og sæt i sit Hjerte Sandheden af dens hellige Ord. Hun sad med sine Kurve ved en Bro og benyttede hvert Dieblif, naar hun ikke var optaget af sin Handel, til at læse i Bogen.

"Hvad læser du der?" spurgte en Dag en Herre, som traadte hen til hende for at kjøbe Frugt.

"Det er Guds Ord", svarede Konen.

"Guds Ord — hvem har sagt det?"

"Det har han selv."

"Har han da talt til dig?"

Den arme Kone blev noget forlegen; og hendes Forlegenhed tiltog, da Herren forlangte, at hun skulde fremføre Beviser for sin Paaastand, og hun formaaede ikke dette. Men tilsidst hævede hun sine Øine mod Himlen og sagde: "Vil ikke De, min Herre, bevise mig, at det er Solen, vi se der?"

"Bevise dig det," svarede han, "jo, det bedste Bevis er, at den oppvarmer mig og lyser for mig."

"Ja, saaledes er det," raabte Konen glad; "Beviset for, at denne Bog er Guds Ord, er, at den oppvarmer mit Hjerte og lyser for mig."

Jesus vil favne mig.

En liden Pige, som med Glæde havde modtaget Ordet om Jesus og i sit Hjerte virkelig troede paa ham, udtalte en Gang for en Bekjendt sit faste Haab om at komme til Himlen og der med Glæde faa se Hans klare Ansigt, som hun her havde troet paa og elsket saa inderlig.

Med kold Tvivl svarede den Anden: "Na, du vil ganske og aldeles forsvinde i Mængden; den Herre Jesus vil ganske ikke engang sende dig et Blik, ja ganske du ikke engang vil komme did."

"Af," svarede den Lille med rørende Enfoldighed, "jeg er vistnok bare et lidet fattigt og syndigt Barn; men jeg er dog sikker paa, at naar alle Frelste deroppe istemme den nye Sang, vilde den Herre Jesus ganske vist favne mig, dersom jeg ikke sang med."

Bogt dig for slet Selskab!

En Fader havde flere Gange med Bebrøvelse seet, at hans Søn, Anton, imod udtrykkeligt Forbud legede sammen med nogle raa og usikkelige Gutter. Han havde i den senere Tid mærket en Forandring til det Værrer hos sin Søn og vidste nu Aarsagen dertil. En Dag, da han atter saa Anton sammen med dem, sagde han ingen Ting til ham strax; men om Aftenen hentede han sex deilige, røde Æbler fra Haven, lagde dem paa en Talskerken og gav Anton dem. Denne blev glad over Faderens Godhed og takkede ham derfor. "Men du maa sætte Æblerne bort nogle Dage, for at de kan blive mørere," sagde hans Fader, og Anton styndte sig glad afsted med dem til

sin Moder og bad hende g'emme dem for ham.

Men just som han skulde gaa bort, lagde hans Fader endnu et syvende Æble paa Tallerkenen, som var aldeles raad- dent, og bad ham lade det ligge der.

"Men, Papa," sagde Anton, "det raadne Æble vil fordærve alle de andre."

"Er du det? Mon ikke de friske Æbler snarere vilde gjøre ogsaa det raadne friskt?" svarede Faderen, og med disse Ord gif han ind i sit Værelse og lukkede Døren.

otte Dage senere bad han Anton tage Æblerne frem. Men hvad fik de vel se? De sex Æbler, som havde været saa friske og røde, vare nu aldeles raad- ne, saa at det lugtede ondt af dem i hele Værelset.

"O Papa," raabte Anton, "sagde jeg ikke, at det raadne Æble vilde fordærve de gode, og du lod det alligevel komme i Berørelse med dem."

"Min kjære Søn," sagde Faderen, "har jeg ikke ofte sagt dig, at Umgang med daarlige Kammerater vil skade dig, og alligevel har du ikke villet lytte til mine Ord. Se i disse Æbler et Billede paa, hvorledes det vil gaa dig, om du vedbliver at omgaaes med uskikkelige Gutter."

Anton glemte ikke denne Lærdom. Naar daarlige Kammerater siden vilde luffe ham til deres Selskab, tænkte han paa de raadne Æbler og tog sig vel iagt for dem. —

"Selig er den Mand, som ikke vander i de Ugudeliges Raad, ei heller staar paa Synderes Bei, ei heller sidder i Spotteres Sæde" (Salme 1, 1).

Gaa de.

Med "a" jeg svaler mangan Kropp,
Naar Sol staar høit ved Sommertide.

Med "e" der voxer af mig op
Blomster, Urter, du kan lide.

Med "i" jeg mætter hungriq Mund
Hos Menneſte og Kvæg og Hund.

Med "o" en Lyp jeg være kan,
Et Hus, en Straf for mangan Mand.

Med "u" jeg er en Retteſnor,
Som du skal følge her paa Jord.

Med "ø" og "y" jeg er forſandt
Med det paa "u" en nær Forvandt.

Med "aa" jeg passer bedſt i Vandet
Og kommer ſjelden op paa Landet.
Hvad er det ſaa, du nok det gjetter,
Thi egentlig det meget let er.

Nodder at knække

1) Hvad bliver mindre, naar man lægger Noget til det, og større, naar man tager Noget fra det?

2) Hvorhen gaar en 8 Aar gammel Dreng?

3) En Mand ſaa 4 Spurve i ſin Have. Han ſkjød 1, — hvormange blev der ſaa tilbage?

Løsning paa den i No. 1 anførte Gaa e :
Skat, Kat, Tak.

Svar paa de i No. 1 anførte bibelske Spørgsmaal :

1) Luc. 1, 31. 2) Luc. 2, 41. 3) Math. 1, 21. 4) Luc. 2, 49.

"Børneblad", 2den Marga., 1876.

udkommer 1 Gang om Maaneden i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Navneliste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paaskrivning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig :

3 Pakker paa ſva 5—9 Ex. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges for ſtudsvis. Hvis ikke, forhøies Prisen med 5 Cts. pr. Explr.

Bladets Overſtud tilfalder det vor- dende Skolelærerinstitut.

Nogle Exemplarer af 1ste Marga. ere endnu at erholde.

De, der endnu ikke have indsendt Bestil- ling af 2den Marga., men ønske Bladet, an- modes om ret snart at gjøre det.

Alt, hvad der angaar Bladet, indsendes til

J. B. Frich,

box 305, La Crosse, Wis.